

‘Maar nu ben ik uw kind,
nu mag ik wonen in uw
huisgezin’

De gemeente

als huisgezin voor jongeren

• Door Frederic en Siglinda Walraven

EEN BEKEND GEZEGDE LUIDT: WIE DE JEUGD HEEFT, HEEFT DE TOEKOMST. DAARUIT KUNNEN WE CONCLUDEREN DAT WIE DE JEUGD NIET HEEFT, OOK GEEN TOEKOMST HEEFT. STERKER NOG: EEN KERK ZONDER JEUGD IS TEN DODE OPGESCHREVEN! KIJKEND NAAR HET HUISGEZIN WILLEN WE HIERONDER EEN AANTAL KENMERKEN DOORNEMEN DIE ONS ALS GEMEENTE KUNNEN AANMOEDIGEN OM ONZE JONGEREN EEN BETER THUIS TE BIEDEN.

>>

Aan tafel!

De maaltijd is een centraal punt in het gezinsleven. Daar komen we allemaal bij elkaar. Daar genieten we van elkaars aanwezigheid, daar delen we onze belevenissen en worden we gevoed. Ieder gezinslid heeft zijn plaats en wordt geaccepteerd zoals hij is.

De jongeren van vandaag hebben overal hun contacten. Via internet investeren ze in nieuwe vriendschappen. Daar opent zich een wereld aan sociale netwerken. Ze laten hun stem horen via persoonlijke blogs, Twitter en Facebook. Er is een groot verlangen 'geliked' en 'gefollowed' te worden door zoveel mogelijk mensen. Niemand wil tenslotte een nobody zijn. Wie zegt ze face dat ze geen nobody zijn? Dat ze geliked, en ook geliefd zijn? Jongeren zoeken erkenning. Die zouden ze in de gemeente moeten vinden. Daar wordt echt naar hen geluisterd. Daar laten we merken dat we het fijn vinden dat ze er zijn. Daar communiceren we: 'Hier is plek voor jou, je hoort erbij, je mag er zijn'.

Taakjes

In een gezin heeft ieder zijn taak. Op die manier wordt er geleerd om verantwoordelijkheid te dragen. Naar capaciteit mag elk lid iets bijdragen.

Wat motiveert jongeren om naar de samenkomsten te komen?

Wanneer we jongeren uitnodigen tot actieve deelname aan het leven van de gemeente zal dat hun gevoel van betrokkenheid verhogen.

Gemeentebezoek zou niet vrijblijvend moeten zijn. We kunnen vragen: 'Waar was je? We hebben je gemist', maar we zouden ook kunnen zeggen: 'We hebben je nodig, zorg dat je erbij bent!' Wanneer jonge mensen een rol mogen spelen in het functioneren van de gemeente zullen ze deze gaan zien als hun gemeente. Dan zijn ze niet meer passieve toeschouwers of consumenten maar actieve deelnemers waarop de gemeente kan bouwen.

Geef ze een taak. Denk aan hulpkoster, meewerken aan themadiensten, muziek maken, getuigenissen geven, technische ondersteuning, meedraaien in de zondagsschool enz. Laat ze het proberen! De gemeente mag een veilig oefenterrein voor de jongeren zijn om uit te vinden waar hun gaven liggen. Hebben we de genade om ontvanke-lijk te zijn voor wat de jeugd inbrengt?

Duidelijke grenzen

In het gezin zijn opgroeiende jongeren gebaat bij duidelijke grenzen en regels. Ook al schoppen ze er wel eens tegen, grenzen geven toch veiligheid en bescherming.

Tegenwoordig heeft ieder het recht van spreken en het recht om gehoord te worden. Ieders mening telt even zwaar. Men verwacht dat zijn of haar standpunten en meningen getolereerd worden. In een postmoderne tijd is het van belang te laten zien dat wij als gelovigen ons onderwerpen aan autoriteit. De waarheid ligt namelijk niet in onszelf maar daarbuiten, bij God. We onderwerpen ons aan Zijn Woord, niet als inperking van onze vrijheid maar juist om ten volle te genieten van de ware vrijheid die God ons geeft. De absolute

waarheid van Gods Woord is geen keten om de hals maar een richtsnoer voor een leven in vrijheid en overvloed.

In een tijd waar tolerantie luid verkondigd wordt hebben onze jongeren behoefte aan stabiliteit en duidelijke richting. Statistieken laten zien dat jongeren steeds later volwassen worden. Sommigen zijn als schepen op een woelige zee zonder kompas. Wanneer het referentiepunt niet meer helder is gaan ze zich met elkaar vergelijken en wordt de moraal bepaald door de vriendengroep. Daarom is het nodig om het Woord als referentiekader voor goed en kwaad door te geven.

Met elkaar in gesprek

In een gezin wordt met elkaar gepraat. Daar worden dingen geleerd, familietradities uitgelegd, belangrijke zaken besproken. Er wordt gecommuniceerd in een begrijpelijke taal, rekening houdend met ieders opnamevermogen. Lastige thema's als bijvoorbeeld seksualiteit worden juist daar besproken zodat de antwoorden niet op straat hoeven worden gezocht of in de lucht blijven hangen.

Een gevaar van de postmoderne tijd is dat het verlangen naar ervaring de overhand neemt en daardoor nog maar weinig aandacht wordt geschonken aan de bestudering van het Woord. Deze tendens is een begrijpelijke tegenreactie op de overwaardering van het intellect. Maar de zoektocht van jongeren naar echtheid en beleving moet in een gezonde relatie staan tot de waarheid van het Woord.

Het is nodig dat het Woord centraal staat en wordt bestudeerd.

Hebben we de moed om samen met onze jongeren ook moeilijke onderwerpen bespreekbaar te maken? Vragen over genezingen, tongentaal, de werkingen van de Geest, de rol van de vrouw en homoseksualiteit, om er maar een paar op te noemen.

Ook is het belangrijk dat jongeren begrijpen waar de gemeente voor staat. Wat verdedigt zij als haar fundamentele principes? Een duidelijke communicatie van de identiteit van de gemeente zal ertoe bijdragen dat jongeren met overtuiging in dezelfde richting willen gaan. Een gemeente met een hart voor jongeren houdt zich bezig met de vraag: Hoe kunnen we in onze samenkomsten verstaanbaar communiceren? Begrijpen zij wat er voorgelezen wordt?

Bij het spreken is het goed om zich ervan bewust te zijn dat jongeren een kortere aandachtsspanne hebben. Dat wil niet noodzakelijkerwijs zeggen dat de preek korter moet worden maar wel dat er naar creatieve manieren gezocht kan worden om de aandacht vast te houden. Daarbij kunnen we denken aan het stellen van vragen waarbij we antwoorden verwachten. De huidige Youtubegeneratie ziet ook graag een clipje of wat beelden die de boodschap aanschouwelijk maken. Het is goed om bij dit alles het principe overeind te houden: Laat alles tot opbouw zijn.

Er bij horen

In een gezin brengen kinderen ook veel tijd door met elkaar en met hun vrienden. Daar wordt gespeeld, gelachen, gek gedaan, van elkaar geleerd en samengewerkt.

Jongeren hebben de behoefte om ergens bij te horen: to belong to. In een steeds eenzamer wordende wereld ligt daar een belangrijke toegang tot hun hart. Samenzijn met andere christenjongeren is van groot belang. Creëren we die gelegenheid bij ons? Is er een jeugdgroep die onderling contact en vriendschappen aanmoedigt? Zijn er bij ons van tijd tot tijd leuke dingen te doen zoals picknicken, sporten, kamperen enz.?

Voor jongeren is de eigen gemeente niet langer de enige plaats waar ze aan hun geestelijk voedsel komen. Christelijke studentenverenigingen en jeugdorganisaties bieden van alles aan en op verschillende plaatsen in het land zijn er interkerkelijke activiteiten, zoals praise-avonden. Daarnaast zijn er de grote jaarlijkse gebeurtenissen die tienduizenden jongeren aantrekken. In de vakanties nemen onze jongeren soms deel aan internationale activiteiten die buiten het ons bekende netwerk worden georganiseerd. Deze activiteiten moeten wij niet zien als concurrentie van de gemeente. Laten we onze jeugd de ruimte geven en er voor zorgen dat ze in onze gemeente een plek vinden waar ze graag naar terugkeren en zich ook inderdaad thuis voelen.

Uitnodigende voorbeelden

In een goedlopend gezin krijgt elk kind ook individueel aandacht van de ouders. In vertrouwen delen ze zaken van hun hart. Ook ziet een kind in de ouder een voorbeeld dat hij kan navolgen. Jongeren hebben voorbeelden nodig waaraan ze zich kunnen spiegelen. Over het algemeen zijn jongeren radicaal in hun benadering van wat een christen moet doen en zijn. Ze prikken dwars door schijnheiligheid heen. Zien ze in ons christenen die werkelijk voor de Heer willen gaan? Nodigt ons leven als christen uit tot navolging? Het hebben van een persoonlijke coach is helemaal 'in', maar eigenlijk is het niets nieuws. Petrus had een Coach, Timotheüs had er een en Titus ook. Willen we investeren in het leven van één of meerdere jongeren om een 'Paulus-Timotheüs relatie' op te bouwen? Binnen zo'n vertrouwensrelatie kan de jongere zijn moeiten en strijd delen met iemand die naar hem luistert en voor hem bidt, hem aanspoort en probeert te helpen de wil van God voor zijn leven te vinden. Als geestelijke vaders en moeders mogen wij jongeren in hun groei begeleiden en hen uitdagen om te gaan voor het hoogste. Navolging van Christus is niet vrijblijvend, het kost iets. Laten we onze jeugd uitdagen om een leven te leiden in dienst van de hoogste Koning!

Slotwoord:

De gemeente is de enige plek die jongeren kan begeleiden van de wieg tot het graf. Wanneer we geloven in een toekomst van onze gemeente laten we dan ook investeren in de volgende generatie!

